

Начало > Съдебни процедури > Граждански дела > Срокове в процеса

Моля, имайте предвид, че оригиналната езикова версия на тази страница е била наскоро променена. Езиковата версия, която търсите, в момента се подготвя от нашите преводачи.

Swipe to change

хърватски

Срокове в процеса

Хърватия

1 Какви видове срокове съществуват в рамките на гражданските производства?

В Република Хърватия сроковете по гражданските производства се уреждат от разпоредбите на чл. 111 — 114 от Гражданския процесуален закон (*Zakon o parničnom postupku*) (*Narodne Novine* (NN — Държавен вестник на Република Хърватия), № 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 и 70/19; наричан по-нататък „ГПЗ“).

Срокът е определен период от време, през който може да се предприеме процесуално действие или преди изтичането на който това действие не може да бъде предприето.

В хърватското процесуално право има няколко вида срокове:

законоустановен (*zakonski*) и съдебен (*sudski*) срок — продължителността на законоустановения срок се определя със закон и не може да се променя от съда или страните, докато продължителността на съдебния срок се определя от съда по негова преценка за всеки конкретен случай въз основа на оправомощаване от закона;

срок, който може да бъде продължен (*produživi*), и срок, който не може да бъде продължен (*neproduživi*) — законоустановените срокове не могат да бъдат продължавани, докато съдебните срокове могат да бъдат продължавани с решение на съда, но единствено по искане на засегнатото лице, когато за това съществуват разумни основания (чл. 111, ал. 2 от ГПЗ);

субективни (*subjektivni*) и обективни (*objektivni*) срокове — субективни са сроковете, началото на които зависи от узнаването от оправомощено лице на събитие, което е от значение за изчисляването на срока, а обективните срокове се изчисляват от възникването на съответния факт, независимо от узнаването на оправомощеното лице за него;

преклузивни (*prekluzivni*) и индикативни (*instruktivni*) срокове — неспазването на преклузивен срок води до загуба на правото да се предприемат процесуални действия след изтичането му, докато неспазването на индикативен срок не води до вредни последици и процесуалните действия могат да бъдат предприети след изтичането му;

минимални срокове (*dilatorni*) и срокове за изпълнение (*paricijski*) — минималните срокове означават, че процесуално действие не може да бъде предприето преди изтичането на определен период от време, докато сроковете за изпълнение означават, че съдът не може да предприеме определено действие преди изтичането на срока за изпълнение;

гражданскоправни (*građanskopravni*) и процесуални (*procesnopravni*) срокове — гражданскоправни срокове са сроковете, които определят срок за получаване на разрешение или изпълнение на задължения, произтичащи от разпоредбите на материалното гражданско право, докато процесуалните срокове определят срок за получаване на разрешение или изпълнение на задължения, произтичащи от разпоредбите на гражданско-процесуалното право.

2 Списък на неработните дни в съответствие с Регламент (ЕИО, Евратом) № 1182/71 от 3 юни 1971 г.

В Република Хърватия списъкът на почивните (неработни) дни се урежда от Закона за празниците, дните за отдаване на почит и почивните дни в Република Хърватия (*Zakon o blagdanima, spomendanima i neradnim danima u Republici Hrvatskoj*) (NN № 110/19).

Официалните празници в Република Хърватия са следните:

1 януари — Нова година

6 януари — Богоявление

Великден и Светли понеделник

Корпус Кристи

1 май — Ден на труда

30 юни — Ден на държавността

22 юни — Ден на борбата срещу фашизма

5 август — Ден на победата и благодарността към защитниците на родината и ден на ветераните за родината

15 август — Успение Богородично

1 ноември — Все светии

18 ноември — Възпоменателен ден за жертвите на войната за независимост и възпоменателен ден за жертвите от Вуковар и Шкабърня

25 декември — Коледа

26 декември — денят след Коледа/Ден на Свети Стефан.

В Република Хърватия официалните празници са неработни дни.

3 Какви са общите правила, приложими за сроковете по различните граждански производства?

Сроковете се изчисляват в дни, месеци и години.

Правилата за изчисляване на сроковете се прилагат по отношение на всички срокове. Сроковете се изчисляват в пълни дни, от полунощ до полунощ (*computatio civilis, a die ad diem*), а не от момент до момент чрез изчисляване на часовете и минутите (*computation naturalis, a momento ad momentum*). За повече информация относно общите правила вж. отговора на въпрос 1.

4 Когато дадено действие или формалност трябва да се извърши в определен срок, от кой момент започва да тече този срок?

Началната дата е датата на образуване на производството или на извършване на друго действие (например връчване, обявяване), от която трябва да се изчислява продължителността на срока. Началната дата не се включва в сроковете, изразявани в дни. За начало на срока се брои следващият ден.

5 Възможно ли е начинът на предаване или връчване на документите (лично връчване чрез връчител или по пощата) да се отрази или да промени началния момент, от който тече срокът?

Общото правило за връчване е, че то трябва да се извърши в работен ден и по-конкретно от седем часа сутринта до осем часа вечерта в дома или на работното място на лицето, на което трябва да се връчат документите, или в съда, когато лицето се намира там. Изключението от горепосоченото правило, т.е. че връчването трябва да се извърши в работен ден и по-конкретно от седем часа сутринта до осем часа вечерта, е, че то не се прилага за връчване по пощата или от нотариус.

Документи могат да се връчват по друго време и на друго място със съгласието на лицето, на което трябва да бъдат връчени.

Ако съдът прецени, че е необходимо, той може да разпорежи връчването да се извърши на всяко друго място или по всяко друго време. При този вид връчване на лицето, на което се връчва съответния документ, трябва да бъде връчено и копие от съдебното определение, с което е разпоредено връчването да се извърши по този начин. Не е необходимо това определение да съдържа мотиви.

6 Ако срокът започва да тече от настъпването на дадено събитие, денят на настъпване на събитието включва ли се в срока?

Ако даден срок е изчислен в дни, денят на връчването или уведомяването или денят на събитието, което поставя началото на срока, не се брои като част от срока. Вместо това срокът започва да тече на следващия ден.

Например ако събитието, поставящо начало на 15-дневен срок, е настъпило на 5 февруари, 15-дневният срок изтича в полунощ на 20 февруари. Следователно изчисляването на срока не започва от деня на събитието (*dies a quo*), а от следващия ден.

7 Когато срокът се брои в дни, посоченият брой дни до календарни дни ли се отнася или до работни дни?

Когато даден срок е изразен в дни, посоченият брой дни се брои в календарни дни. Ако обаче последният ден на срока е официален празник или се пада в неделя или в който и да е друг ден, в който съдът не работи, срокът изтича в края на първия следващ работен ден.

8 А когато този срок се брои в седмици, месеци или години?

Сроковете, изчислени в месеци или години, изтичат в края на деня на последния месец или година, който е със същата дата като деня, в който е започнал да тече срокът.

Ако в последния месец няма такава дата, срокът изтича в последния ден на този месец.

9 Кога изтича срокът, ако се брои в седмици, месеци или години?

Вж. въпрос 8.

10 Ако срокът изтича в събота, неделя, неработен ден или на официален празник, той удължава ли се до първия следващ работен ден?

Да.

11 Съществуват ли обстоятелства, при които сроковете се удължават? При какви условия може да се ползва такова удължаване на срока?

Срок, определен от съд, може да бъде удължен единствено по искане на засегнатото лице, когато за това съществуват разумни основания.

Молбата за това трябва да бъде подадена преди изтичането на срока, чието удължаване се иска.

Решение за удължаване на срок не подлежи на обжалване.

Удължаването започва да тече в деня, следващ деня след изтичането на срока, чието удължаване е поискано.

12 Какви са сроковете за обжалване?

Страните могат да обжалват решение, постановено от първоинстанционен съд, в срок от петнадесет дни от датата на връчване на копие от решението, освен когато в закона е предвидено друго. При спорове във връзка с чекове и менителници този срок е осем дни.

Тези срокове за обжалване спират да текат в периода 1—15 август.

13 Съдилищата могат ли да изменят сроковете, по-специално сроковете за явяване пред съда или да определят специална дата за явяване пред съда?

Срок, определен от съд, може да бъде удължен единствено по искане на засегнатото лице, когато за това съществуват разумни основания.

14 Ако на страна, пребиваваща на място, където би се ползвала от удължаване на срока, бъде връчен акт на друго място, където пребиваващите лица, не се ползват от такова удължаване на срока, губи ли страната правото си да се ползва от това предимство?

Гражданскопроцесуалните правила в Република Хърватия не предвиждат удължаване на срока в зависимост от мястото на пребиваване на страните.

15 Какви са последиците при неспазване на сроковете?

Последиците зависят от правното естество на сроковете, т.е. когато става въпрос за законоустановени срокове, които не подлежат на удължаване, и страната не предприеме процесуално действие в определения срок, такова неспазване на срока води до загуба на правото да се предприеме съответното процесуално действие след изтичането му.

От друга страна, има срокове, чието неспазване не води до загуба на правото на предприемане на действие след изтичането им; такива срокове се наричат индикативни.

16 При изтичане на срока с какви правни средства за защита разполагат пропусналите срока лица, т.е. неизправните страни?

Ако една от страните не се яви на съдебно заседание или не спази срок за предприемане на действие в производството и поради тази причина загуби правото си да предприеме това действие, съдът може да ѝ позволи, по нейна молба, да предприеме действието в по-късен момент (молба за възстановяване на предишно състояние), ако счете, че за пропуска има основателни причини.

Молбата трябва да се внесе в срок от осем дни от деня, в който причината за пропуска престане да съществува; ако страната е узнала за пропуска в по-късен момент, горепосоченият срок започва да тече от датата, на която страната е научила за пропуска. След изтичането на два месеца от датата на пропуска не може да се внесе молба за възстановяване на предишно състояние.

Последна актуализация: 06/02/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.